

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/115/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7122011502
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:7122011502.4

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého PhD. a sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Miroslava Majerníka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27. januára 2026, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukázaním na ustanovenie § 138 písm. a), j) Tr. zák. v znení zákona č. 40/2024 Z.z., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 26.11.2025 sp. zn. 5T/45/2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Mestský súd Košice rozsudkom sp. zn. 5T/45/2022 zo dňa 26. novembra 2025 obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C., D. E. XXX/XX, uznal vinným zo skutku právne kvalifikovaného ako zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukázaním na ustanovenie § 138 písm. a), j) Tr. zák. v znení zákona č. 40/2024 Z.z, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

v Košiciach, na parkovisku na ulici Fábryho číslo 8, dňa 18. marca 2022 čase okolo 17.45 hodiny po tom čo bol ako vodič osobného motorového vozidla značky VW Golf, EČV: C. XXX A., riadne označenými príslušníkmi PZ vykonávajúcimi služobný zákrok pod jednotným velením riadne vyzvaný výzvou „Polícia, v mene zákona vypnite motor. Stojte" a výzvou aby vystúpil z vozidla, tieto výzvy neuposlúchol a so svojim vozidlom prudko zacúval, pri čom svojimi pravými prednými dverami, ktoré boli v čase vykonávania služobného zákroku už pootvorené, narazil do zasahujúceho príslušníka PZ F. A., ktorého vyhodilo a dopadol na ďalšieho zasahujúceho príslušníka PZ G. H., následkom čoho obaja menovaní spadli na zem, následne pri cúvaní zadnou časťou svojho vozidla narazil do zadnej časti oproti zaparkovaného osobného motorového vozidla značky Opel Corsa, EČV: C. XXX A., ktorého náraz odsunul z parkovacieho miesta na trávnatú plochu oddelujúcu parkovisko a cestu, následne sa snažil svojim vozidlom z miesta ujsť, pričom svoje vozidlo namieril na zasahujúcich príslušníkov PZ F. A. a G. H., ktorým sa podarilo pred jeho vozidlom uskočiť, avšak nakoľko vjazd a výjazd na parkovisko bol zablokovaný pristavenými služobnými osobnými motorovými vozidlami, tak svojim vozidlom opakovane narazil do služobného motorového vozidla PZ značky VW Passat, EČV: C. XXX C., a vzápätí od neho cúvol v čase, keď k jeho vozidlu k zadnej časti vľavo pristupoval ďalší zasahujúci príslušník PZ I. I., ktorý pred vozidlom uskočil a padol na zem, následne sa obvineného A. B. zasahujúcimi príslušníkmi PZ podarilo spacifikovať až použitím služobných zbraní, donucovacích prostriedkov a priložením služobných pút, pričom príslušník PZ F. A. následkom jeho konania pri páde utrpel ľahký úraz s dobou liečenia do 7 dní, a to pomliaždenie hrudnej steny vpravo, pomliaždenie krížovej a ľavej sedacej oblasti, pomliaždenie pravého predkolenia a pomliaždenie ľavého členka, príslušník PZ G. H. utrpel ľahký úraz vyžadujúci si jednorazové ošetrenie, a to pomliaždenie pravej ruky, príslušník PZ I. I. utrpel ľahký úraz vyžadujúci si jednorazové ošetrenie, a to pomliaždenie ľavej ruky, poškodením služobného motorového vozidla PZ značky WV Passat, EČV: C. XXX C., následkom nárazu bola Ministerstvu vnútra SR, so sídlom ulica I. E. X, XXX XX J., IČO: 00 151 866, spôsobená škoda vo výške 3.463,- € a

poškodením osobného motorového vozidla značky Opel Corsa, EČV: C. XXX A., následkom nárazu, bola jeho majiteľovi K. A., narodenému dňa XX. XXXX XXXX, trvalé bytom C., L. M. E. X, spôsobená škoda vo výške 979,-€.

Súd mu za to uložil podľa § 323 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 37 písm. m) a § 42 ods. 1 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní päťdesiatšesť mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému skorším rozsudkom Mestského súdu Košice sp. zn. K2-1T/54/2019 zo dňa 9. júna 2025, ktorým bol odsúdený podľa § 286 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. m) Tr. zákona na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, ktorého výkon súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu 18 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu, ktorý v dôvodoch odvolania uviedol nasledovné.

Podľa § 309 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku: „Ak tento zákon neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe.“

Odvolanie obžalovaného smeruje voči výroku o vine a nadväzne voči výroku o treste, ale i voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a, ods. 2 písm. c) Tr. zákona s poukázaním na ustanovenie § 138 písm. a, j) Tr. zákona s dopustí ten, kto: „Kto použije násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a čin spáchal závažnejším spôsobom konania a to so zbraňou a na viacerých osobách.

Vzhľadom k tomu, že tu ide o úmyselný trestný čin, musia byť úmyslom páchatelia pokryté všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. V dotknutom prípade však k takejto situácii nedošlo. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný A. B. konal v šoku, skratovo, jeho úmyslom nebolo pôsobiť na výkon právomoci policajtov. Zasahujúci policajti smerovali výkon svojej právomoci nie voči A. B., ale voči jeho spolujazdkyni N. O.. Aj vzhľadom k rozhladovým podmienkam na obžalovaný nevedel že maskované osoby so strelnými zbraňami v rukách sú policajti, bol presvedčený že ide o lúpežný prepád a jeho úmyslom bolo len útekem sa vyhnúť ataku. Zasahujúce osoby mali rôzne civilné odevy zamaskované tváre a opakovane vystrelili na vozidlo obžalovaného. Z pohybu vozidla vedeného obžalovaným vyplýva, že tento nesmeroval jazdu v úmysle zasiahnuť akúkoľvek osobu, ale len v úmysle dostať sa preč z miesta ohrozenia. Nemožno konštatovať žeby obžalovaný použil vozidlo ako zbraň. Samozrejme motorové vozidlo spôsobuje oveľa nebezpečnejší útok voči zdraviu a životu osôb no to že policajti nepočkali, kým záujmová osoba N. O. vystúpi z vozidla, ale s krikom zakročili voči vodičovi naštartovaného vozidla sami vyvolali nebezpečnú situáciu, ktorá „zbytočne“ mala za následok spôsobenie zranení i materiálnej škody. Samotné prevedenie a intenzita policajného zásahu nezodpovedalo cieľu a účelu, ktorým malo byť pôvodne zrejme vykonanie osobnej prehliadky u N. O.. Tak intenzívny policajný zásah s toľkými osobami a strelnými zbraňami, ktoré boli v neprimeranom rozsahu v množstve niekoľko desiatok výstrelov, použité na verejne dostupnom mieste, bežnom parkovisku nebol dôvodný. Obzvlášť ak boli zasahujúci policajti vopred inštruovaní, že pri N. O. sa môžu nachádzať aj maloleté deti. Neodôvodnená intenzita zásahu voči A. B. vyplýva aj z fotodokumentácie kde je viditeľné, ako bola osoba, ktorá sa pri N. O. vyskytla len náhodou „dobitá“

Tvrdenie A. B. o tom, že v šoku nevedel o tom, že ide o policajtov, ale myslel si že je ohrozený jeho život a zdravie je podporené aj výpoveďou jeho spolujazdkyne N. O.. Tá obsahovo podobne vypovedala, že z ničoho nič voči nim zasiahli muži v kuklách, pričom jeden z nich jej skočil vo vozidle na nohy. Ďalšia osoba v kukle sa ju snažila vytiahnuť z vozidla za ruku, pričom kričala, že vystúpi sama. To že ide o policajtov zistila, až keď ju vytiahli z auta za ruku.

Obžalovaný uvádza, že prvostupňový súd nesprávne zistil a vyhodnotil skutkový stav a nevysporiadal sa s obranou obžalovaného. Súd v odôvodnení rozhodnutia vyhodnocuje dôkazy jednostranne v neprospech obžalovaného nezaoberajúc sa riadne dôkazmi svedčiacimi v prospech obžalovaného.

Na základe uvedeného obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v zmysle § 321 ods. 1 písm. a, písm. b/ Trestného poriadku a aby podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, eventuálne obžalovaného oslobodil podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, lebo skutok nie je trestným činom.

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

V predmetnej trestnej veci už raz krajský súd rozhodoval a to uznesením sp. zn. 8To/37/2025 zo dňa 9. júna 2025, ktorým na podklade odvolania prokurátora zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), ods. 3 Tr. por. rozsudok mestského súdu sp. zn. 5T/45/2022 zo dňa 13.5.2024, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby okresného prokurátora a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V uvedenom zrušujúcom rozhodnutí krajský súd preskúmal odôvodnenie napadnutého rozsudku z pohľadu odvolacej argumentácie prokurátora a námietky prokurátora vyhodnotil ako dôvodné a svojou podstatou spochybňujúce správnosť záverov o oslobodení obžalovaného spod obžaloby. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení vyslovil právny názor, podľa ktorého v posudzovanej veci išlo zo strany polície nepochybne o riadne vykonávaný služobný zákrok, pričom sa súd vysporiadal aj s otázkou zákonnosti spôsobu preukazovania príslušnosti zakročujúcich príslušníkov k polícii, pričom ostalo prakticky vysporiadať sa s otázkou, či v čase zákroku bola vo vozidle obžalovaného pustená hudba tak nahlas, aby nebolo počuť výzvy zakročujúcich policajtov, nanovo vyhodnotiť osobu obžalovaného a v kontexte krajským súdom vyslovených právnych záverov, vyhodnotiť celé vykonané dokazovanie a znovu rozhodnúť o obžalobe prokurátora.

Po vrátení veci mestský súd rešpektujúc vyslovené právne názory odvolacieho súdu doplnil dokazovanie v potrebnom rozsahu a po jeho vyhodnotení v súlade s 2 ods. 12 Tr. por. rozhodol napadnutým rozsudkom.

Po preskúmaní danej veci má krajský súd za to, že na hlavnom pojednávaní, boli súdom zákonným spôsobom vykonané všetky dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité objasnenie veci a spravodlivé rozhodnutie súdu. Vykonané dôkazy mestský súd vyhodnotil jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach a dospel k logicky odôvodneným a správnym záverom, s ktorými sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje.

Dôkazmi preukázaný skutkový stav mestský súd správne právne posúdil a dospel k odôvodnenému záveru o vine obžalovaného. Odvolací súd sa stotožnil s ustáleným skutkom ako aj s právnou kvalifikáciou, ktorú mestský súd použil v predmetnom rozhodnutí.

V smere vyhodnotenia vykonaného dokazovania odvolací súd dopĺňa úvahy mestského súdu v tom, že aj keď obžalovaný popiera spáchanie trestného činu nepopieral, že z parkoviska sa snažil utiecť, pretože počul streľbu a videl v spätnom zrkadle muža v civile s maskou na tvári s vyobrazením čelustí a zubov, ako beží k jeho autu, preto sa bál o svoj život, nakoľko aj dva týždne pred týmto skutkom bol napadnutý v Kechneči. Pokiaľ by vedel, že sú to policajti neutekal by, pretože nemal nič nelegálne pri sebe. Nič nepočul, pretože mal hlasno pustenú hudbu. O tom že ide o políciu sa dozvedel až v sanitke. Verziu obžalovaného v podstate potvrdzuje výpoveď svedkyne N. O..

Oproti výpovedi týchto osôb stoja výpovede príslušníkov polície, z obsahu ktorých v podstate zhodne vyplýva priebeh skutku, ako aj ďalších skutočností významných pre posúdenie trestnej zodpovednosti obžalovaného. Na základe výpovedi svedkov Platka, A., H., E., A., P. a A. súd presne ustálil akým spôsobom sa obžalovaný s vozidlom pohyboval, ako a kedy cúval a následne vyrážal dopredu, narážal do okolo stojacích vozidiel a natáčal kolesa, či viedol vozidlo proti jednotlivým príslušníkom polície. Práve táto skupina dôkazov predstavuje dôkazný podklad pre sformulovanie skutku v podobe, v akej to súd pojal do skutkovej vety rozsudku. Predovšetkým svedkovia zhodne vypovedajú, že aj keď

boli zasahujúce osoby v civilnom oblečení, s prekrytými tvármi a používali vozidla bez osobitného označenia, v čase realizácie zákroku mali na rukávoch pásky s označením „polícia“, príslušnosť k polícii preukazovali slovnou a vyzývali obžalovaného, aby vypol motor a zastal a takisto na služobných vozidlách v čase zákroku boli zapnuté výstražné svetelné a zvukové znamenia. Výpovede týchto svedkov vyvracajú obranu obžalovaného, pričom nebolo preukázané ani tvrdenie obžalovaného, že pre hlasnú hudbu nepočul výzvy polície, nakoľko hlasnú hudbu vo vozidle neuvádzal žiaden z policajtov a ani svedkyňa N. O.. Obranou obžalovaného sa odvolací súd vysporiadal v rámci vyhodnotenia jeho odvolacích námietok. Verzia obžalovaného nemá oporu vo výpovediach ostatných svedkov a preto ju súd považuje za vyvrátenú v celom rozsahu. Jediný dôkaz, ktorý vyznieval v prospech obžalovaného bola výpoveď svedkyne O., ktorú súd z rovnakých dôvodov ako u obžalovaného vyhodnotil za nepresvedčivú a účelovú, ktorou sa svedkyňa snaží pomôcť obžalovanému.

Z vykonaného dokazovania je preukázané, že vo vozidle bola nájdená expanzná, plynová zbraň v streľby schopnom stave, čo len podporuje názor, že pri realizácii úkonov v rámci odhaľovania drogovej trestnej činnosti je nutné nepodceňovať zvýšené bezpečnostné rizika.

Na základe uvedených úvah správne vyhodnotil mestský súd, že bolo bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané, že skutok sa stal, je trestným činom a dopustil sa ho obžalovaný ako trestne zodpovedný subjekt, ktorý v čase skutku netrpel na žiadnu duševnú poruchu, jeho ovplyvnenie návykovou látkou v čase skutku bolo z právneho hľadiska nepodstatné.

Odvolací súd sa stotožnil aj s právnou kvalifikáciou skutku, nakoľko obžalovaný použil násilie voči príslušníkom polície, ktorý v čase skutku realizovali svoje právomoci v pozícii verejného činiteľa, pričom útočil s motorovým vozidlom a proti viacerým osobám. Tým spáchal zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. a), j) Tr. zák.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s vyhodnotením vykonaného dokazovania a s úvahami mestského súdu.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky, tieto súd preskúmal a ich vyhodnotením dospel k záveru, že nie sú dôvodné a v konečnom dôsledku v ničom nespochybňujú správnosť úvah a záverov mestského súdu o vine obžalovaného a o právnej kvalifikácii skutku.

Odvolací súd sa s ohľadom na výpovede jednotlivých svedkov nemohol stotožniť s obranou obžalovaného, že konal v šoku a že jeho úmyslom nebolo pôsobiť na výkon právomoci policajtov. Ak by sme aj pripustili, čisto teoreticky, že v prvom okamihu, keď napríklad svedok I. pristúpil k vozidlu obžalovaného zo strany vodiča, vyslovil svoju výzvu a obžalovaný sa na neho pozrel, mohol obžalovaný v tom okamžiku zažiť určitý šok, avšak ďalšie jeho konanie spočívajúce v opätovnom a opakovanom útoku voči zasahujúcim príslušníkom, kedy obžalovaný cúval a znova za rozbiehal dopredu, narážal do vozidiel a kde sa snažil újsť z miesta činu, vylučuje akúkoľvek racionálnu predstavu, že po celý čas bol v šoku a nedokázal, hoc aj po prvotných manévroch s vozidlom, objektívne správne vyhodnotiť situáciu a upustiť od ďalšieho protiprávneho konania. Pre súd je nepresvedčivé, aby bol obžalovaný po celý čas v mylnej predstave, že nejde o policajnú akciu, keďže napriek tomu, že konajúci príslušníci mali civilný odev a prekryté tváre, boli označení nápismi polícia na rukávoch, opakovane zaznievali vo vzťahu k nemu výzvy, že ide o políciu a na mieste činu boli síce civilné vozidlá, avšak používali policajné majáky a sirény, čo v súhrne neumožňuje uznať obranu obžalovaného.

Z hľadiska protiprávnosti konania obžalovaného je irelevantné, že vykonaný služobný zákrok smeroval voči jeho spolujazdkyni a nie voči nemu. V čase skutku obžalovanému nemohlo byť zrejmé, vo vzťahu k akej osobe zákrok smeruje a preto, pokiaľ voči nemu smerovala výzva príslušníkov, bolo jeho povinnosťou sa jej podriaďovať a uposlúchnuť ju, aj napriek tomu, že primárne služobný zákrok smeroval voči spolujazdkyni, nakoľko obžalovaný sa nachádzal v motorovom vozidle práve s osobou, na ktorú bol zákrok zameraný a preto aj takáto osoba, voči ktorej zákrok primárne nesmeruje sa musí podrobiť zákroku a strpieť jeho vykonávanie. V opačnom prípade, by osoby nachádzajúce sa na mieste výkonu služobného zákroku, nemuseli nijako prispôsobovať svoje správanie prebiehajúcejmu zákroku a svojou prítomnosťou a správaním by mohli sťažovať resp. mariť úmyselne alebo nezavinene riadne vykonanie služobného zákroku.

Ani strelba zo služobných zbraní neodôvodňovala, aby obžalovaný sa pokúšal o krkolomný útek z miesta činu. K strelbe evidentne dochádzalo až v reakcii na jeho správanie, ktorým ohrozoval samotných príslušníkov a majetok vo svojom okolí a nie hneď na začiatku zákroku, ako to vypovedal obžalovaný.

Absolútne neprijateľne vyznieva tvrdenie obžalovaného, že vedením svojho vozidla nemal v úmysle zasiahnuť nejakú osobu, nakoľko z výpovedí jednotlivých svedkov prítomných na mieste činu zhodne vyplýva, že obžalovaný vyštartoval smerom na policajtov, dokonca aj v čase, keď títo ležali na zemi. V tomto duchu bez akýchkoľvek pochybností vypovedali samotní ohrození svedkovia – A. a H., ktorí zhodne uviedli, že obžalovaný po tom, čo pri cúvaní narazil do tam stojaceho vozidla, natočil kolesa na nich a rozbehol sa na nich. Okrem uvedeného svojim aktívnym vôľovým konaním obžalovaný ohrozil aj svedka I., ktorý dokonca vypovedal o rútení sa obžalovaného proti jeho osobe.

Obžalovaný hodnotí primeranosť a intenzitu prevedeného policajného zásahu s ohľadom k osobe, na ktorú bol zameraný, na vykonávanie zákroku na verejne dostupnom parkovisku a s možnou prítomnosťou maloletých detí, keď poukazuje na neprimeraný počet zasahujúcich policajtov a počet výstrelov, avšak opomína, že k použitiu strelných zbraní dochádza až v dôsledku jeho správania, pričom strely zasiahli len samotné vozidlo, obžalovaný ani spolujazdkyňa neboli zranení a navyše vo vozidle obžalovaného sa našla zbraň, aj keď len plynová, čo len potvrdzuje existenciu bezpečnostných rizík, o ktorých boli príslušníci inštruovaní podľa výpovede svedka P., čím sa len v praxi potvrdilo, že drogová trestná činnosť je závažnou trestnou činnosťou, ktorej odhaľovanie predstavuje vysoké potencionálne riziko pre zdravie a život zasahujúcich príslušníkov. V tomto zmysle počet zasahujúcich príslušníkov a nimi použité ustrojenie a vybavenie sa javí byť správne predvídané a vecne nevyhnutné pre zdarné vykonanie služobného zákroku. Súdu v tomto konaní neprináleží hodnotiť technickú a taktickú vhodnosť vykonávaného zákroku. Počínanie policajtov súd hodnotí ako zdržanlivé, keďže napriek bezprostrednému ohrozeniu ich životov, boli ich konaním spôsobené len materiálne škody a nie škody na životoch dotknutých osôb. Preto nemožno prijať túto argumentáciu obžalovaného, keďže on sám svojim konaním spôsobil, že zásah sa premenil na život ohrozujúce zadržanie podozrivej osoby. Absolútne nepodstatné pre obranu obžalovaného vyznieva výpoveď svedkyne, ktorá sama údajne nespoznala policajtov. Z pohľadu súdu ide o tendenčné tvrdenia svedkyne v snahe napomôcť beztrestnosti obžalovaného.

Keďže v danej trestnej veci bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a odvolací súd tento výrok nezrušil, preskúmal odvolací súd v zmysle § 317 ods. 2 Tr. por. v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Splnením tejto prieskumnej právomoci krajský súd dospel k záveru, že mestský súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkovým a právnym záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. mestský súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vo vzťahu k uloženiu trestu vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Správne bolo aj ustálenie pohľadujúcich a prítiažujúcich okolností a následná úprava, na daný prípad sa vzťahujúcej trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák. Na základe tohto postupu bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 56 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia. Krajský súd sa stotožnil s úvahami mestského súdu aj pokiaľ ide o uloženie daného druhu a výmery trestu ako súhrnného trestu a to z dôvodu zbiehajúcej sa trestnej činnosti.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku do výroku o treste, uložený trest je zákonný, primeraný, spravodlivý a vzhľadom na svoju výmeru a spôsob výkonu aj nevyhnutný na dosiahnutie účelu trestu v zmysle § 34 Tr. zák. a keďže sa so závermi mestského súdu druhostupňový súd stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

To boli dôvody, pre ktoré sa rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.